

Sygn. akt XI W 1290/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokółant: Anna Urbańska, Monika Krajewska, Beata Jaworska

w obecności oskarżyciela J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 października, 30 listopada 2015 roku i 23 lutego 2016 roku w W.

sprawy **R. M.**

syna S. i E.

urodzonego dnia (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 października 2014 r. około godz. 14:15 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) - (...) naruszył zasady określone w art. 3 ust. PORD, w ten sposób, że kierując samochodem marki M. nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności podczas opuszczania skrzyżowania, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki R. (...) nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951),

orzeka

I na podstawie art. 5§1 pkt 1 kpw w zw. z art. 62§3 kpw obwinionego **R. M.** uniewinnia od dokonania zarzucanego mu czynu;

II na podstawie art. 118§2 kpw ustala, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 1290/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2014 roku około godziny 14:15 w W. na skrzyżowaniu ulic (...). (...) doszło do kolizji drogowej.

R. M. poruszał się samochodem marki M.. Jechał prawym pasem ruchu Al. (...) od strony P.. Przed wjazdem na skrzyżowanie Al. (...) i ul. (...) zatrzymał się jako pierwszy pojazd przed linią warunkowego zatrzymania się w związku z nadawanym przez sygnalizator świetlny dla jego kierunku ruchu sygnałem czerwonym. Zamierzał on przejechać na wprost przez skrzyżowanie. Zjeżdżając ze skrzyżowania w odległości ok. 20-30 m od niego, spostrzegł jadący prawym pasem ruchu ul. (...) samochód marki R.. Pojazdem tym poruszał się J. W.. Kierowca pojazdu marki M., biorąc pod

uwagę położenie pojazdu marki R., wywnioskował, iż zamierza on wykonać manewr skrętu w prawo. Samochód marki R. wykonując manewr skrętu w prawo z ul. (...) w jezdnię Al. (...) prowadzącej w stronę Al. (...) uderzył lewym narożem w część tylną prawego boku pojazd marki M..

Wskutek zdarzenia nikt nie odniósł poważniejszych obrażeń. W samochodzie marki R. o numerze rejestracyjnym (...) doszło do następujących uszkodzeń: pęknięty i zarysowany lewy przedni błotnik, zarysowany w lewym narożu zderzak przedni, uszkodzona lewa przednia lampa zespolona, uszkodzone nadkole lewego przedniego koła, pęknięta krata wlotu powietrza. W samochodzie marki M. o numerze rejestracyjnym (...) doszło do następujących uszkodzeń: zarysowane w części tylnej prawe tylne drzwi, zarysowane przednie obrzeże wnęki koła prawego tylnego błotnika, uszkodzony spoiler tylny, uszkodzona prawa boczna część zderzaka tylnego, uszkodzone nadkole prawego tylnego koła, zarysowana obręcz ze stopów lekkich prawego tylnego koła, uszkodzony kołpak piasty prawego tylnego koła.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- notatka urzędowa (k. 1-2v)
- szkic (k. 3)
- protokół oględzin (k. 4-4v, 5-5v)
- wyjaśnienia obwinionego (k. 81)
- częściowo zeznania świadka J. W. (k. 15v, 82)
- częściowo zeznania świadka A. W. (k. 16v, 82)
- pisemną opinię biegłego (k. 106-136)
- zdjęcia (k. 77)
- plan sytuacyjny (k. 79)
- nagranie z płyty (k. 137)

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do zarzuczonego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Wyjaśnił, iż chciałby podtrzymać wyjaśnienia złożone uprzednio. Dalej wyjaśnił, że poruszał się ul. (...) od strony P. w kierunku Ronda (...) tj. skrzyżowanie ul. (...) i ul. (...). Obwiniony stwierdził, iż na skrzyżowaniu dokonał zatrzymania pojazdu wobec nadawanego czerwonego sygnału przez sygnalizator świetlny. Wskazał, iż po zmianie sygnału świetlnego ruszył na wprost przez skrzyżowanie. Przejeżdżając przez skrzyżowanie, spostrzegł po swojej prawej stronie poruszający się samochód, który stanął na prawym skrajnym pasie ruchu. Obwiniony wskazał, iż nie uznał pojazdu za zagrożenie, ponieważ sygnalizował chęć dokonania manewru skrętu w prawo. Obwiniony sądził wówczas, iż kierowca pojazdu będzie korzystał z prawa warunkowego skrętu w prawo. Dalej podniósł, iż do skrętu w prawo, pojazd miał jeden skrajny pas prawy, aby wykonać ten manewr bezkolizyjnie. Obwiniony poruszał się na wprost pasem, który był z początku pasem skrajnie prawym, który za skrzyżowaniem przechodził w pas środkowy. W dalszych wyjaśnieniach, obwiniony wskazał, iż po opuszczeniu skrzyżowania został uderzony przez pojazd marki R.. Stwierdził, że jego pojazd posiada uszkodzenia w tylnej części, więc według niego, kierowca pojazdu marki R. wjechał w jego tor jazdy. Obwiniony podniósł, że wraz wiekiem pole widzenia ulega zawężeniu i niektóre elementy zeznań J. W. wskazują na to, że mógł on nie widzieć obwinionego. Odpowiadając na pytanie oskarżyciela publicznego, obwiniony stwierdził, iż pojazd marki R. mógł znajdować się w odległości ok. 20-30 m od niego. Dalej wskazał, że nie pamięta, czy J. W. sygnalizował zamiar wykonania manewru skrętu w prawo. Według niego na taki zamiar wskazywał tor ruchu pojazdu. Natężenie ruchu w tym dniu, obwiniony określił jako średnie. Podniósł, że po kolizji wezwana została Policja, gdyż nie doszedł do porozumienia z J. W. w kwestii winy spowodowania kolizji. Odnosząc się do zeznań świadków, obwiniony wskazał ponownie, że J. W. mógł go nie widzieć. Podniósł, iż fragment zeznań świadka tj. stwierdzenie:

„wziął się z nikąd” wskazuje na objaw ograniczonego pola widzenia. Ponadto obwiniony oznajmił, iż zeznania J. W. wskazują, na to, że nie zdążył on na zielonej strzałce warunkowego skrętu i jechał dalej na nadawanym zielonym sygnale świetlnym, natomiast zeznania A. W. wskazują na wykonanie całego manewru skrętu, po którym dojechali do przystanku znajdującego się już za skrzyżowaniem. Przyjmując tę wersję, według obwinionego, do kolizji doszło na pasie środkowym, stąd wywiódł, iż to J. W. dokonywał zmiany pasa ruchu powodując kolizję.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne. Przede wszystkim znajdują one potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach, w tym – co szczególnie istotne – dowodzie z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Zachowanie kierowcy pojazdu marki M. opisane w jego własnej relacji było wersją najbardziej prawdopodobną, co potwierdziła opinia biegłego. Ponadto wyjaśnienia obwinionego pozostają w zgodzie z doświadczeniem życiowym, zaś jego wypowiedź jest logiczna.

Zeznania świadka J. W. Sąd uznał za wiarygodne w takim zakresie, w jakim odnoszą się do czasu i miejsca zdarzenia, warunków panujących na drodze oraz osób obecnych na miejscu wypadku i jego skutków. W pozostałym zakresie zeznania są sprzeczne z ustaleniami, jakie Sąd poczynił na podstawie innych dowodów. Przede wszystkim, jak wynika z opinii biegłego wersja przedstawiona przez pokrzywdzonego określona została jako mało prawdopodobna. Kierujący wjeżdżał na skrzyżowanie podczas nadawania dla jego kierunku ruchu sygnału czerwonego wraz z sygnałem w kształcie zielonej strzałki, co oznaczało, że dozwolone było skręcanie w kierunku ruchu wskazanym przez strzałkę w najbliższą jezdnię na skrzyżowaniu pod warunkiem, że kierujący zatrzyma się wcześniej przed sygnalizatorem i nie spowoduje utrudnienia w ruchu innym uczestnikom. Wobec powyższych spostrzeżeń Sąd nie uznał za wiarygodne zeznania świadka w części, w której stwierdza on, iż dokonał manewru skrętu podczas nadawania zielonego sygnału przez sygnalizator świetlny. Zaznaczyć należy, iż świadek zeznał, że nie było strzałki warunkowego skrętu, lecz nadawany sygnał zielony, czego nie potwierdza zgromadzony materiał dowodowy. To właśnie według świadka było asumptem dla dokonania manewru skrętu w prawo.

Podobnie dowodem jedynie częściowo przydatnym do rekonstrukcji zdarzenia były zeznania świadka A. W.. Wersja przedstawiona przez tego świadka różni się od wersji przebiegu zdarzenia podanej przez obwinionego jak i przez świadka J. W.. Powołany przez Sąd ekspert zauważył, że ta wersja również jest mało prawdopodobna. Relacja świadka nie ma pokrycia w ujawnionych śladach uszkodzeń pojazdów.

Dowodem o znaczeniu niedającym się przecenić jest opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego. Sąd w toku postępowania stwierdził, iż niezbędna dla właściwej interpretacji stanu faktycznego jest wiedza osoby posiadającej wiadomości specjalne. Biegły w sposób wyczerpujący dokonał rekonstrukcji zdarzenia drogowego z punktu widzenia taktyki i techniki jazdy w świetle ujawnionych dowodów osobowych i rzeczowych, a także odpowiedział na pytania Sądu, jeśli chodzi o to, która z wersji przedstawianych przez uczestników zdarzenia jest bardziej prawdopodobna, w szczególności czy do zdarzenia przyczyniło się zachowanie obwinionego. Złożona opinia jest sporządzona według logicznego podziału, zawiera część wstępną, wspomniane już odpowiedzi na pytania sądu, część opisowo-sprawozdawczą oraz uzasadnienie opinii. Ekspertyza została wykonana w określonym przez Sąd czasie. Także i sama konstrukcja opinii pozwala uznać, że jest to dokument jasny i logiczny, w którym oceny wynikają z poprzednio dokonanych ustaleń. Biegły nie nadużywał terminologii fachowej, uzasadnienie stawianych twierdzeń zostało sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały także dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Powyższe uzasadnia, że opinia została sporządzona rzetelnie, zgodnie ze stanem wiedzy w danej dziedzinie i jest przydatnym dowodem w procesie ustalania prawdy materialnej.

Biegły stwierdził w opinii, iż wersja obwinionego odnośnie przebiegu zdarzenia jest prawdopodobna, natomiast wersja J. i A. W. określona została jako mało prawdopodobna. Ponadto biegły stwierdził, iż przyczyną zaistnienia kolizji było nie ustąpienie pierwszeństwa obwinionemu podczas opuszczania przez niego skrzyżowania w czasie nadawania przez sygnalizatory świetlne dla jego kierunku ruchu sygnału zielonego. J. W. wjechał na skrzyżowanie podczas nadawania dla jego kierunku ruchu sygnału czerwonego wraz z sygnałem w kształcie zielonej strzałki, co

oznaczało, że dozwolone było skręcanie w kierunku wskazanym przez strzałkę w najbliższą jezdnię na skrzyżowaniu pod warunkiem, że kierujący ten zatrzyma się wcześniej przed sygnalizatorem i nie spowoduje utrudnienia ruchu innym uczestnikom. Taktyka i technika jazdy obwinionego w opinii biegłego określona została jako prawidłowa. Do przedmiotowej kolizji przyczynił się natomiast pokrzywdzony, nie ustępując pierwszeństwa obwinionemu podczas opuszczania skrzyżowania.

Ze względu na niezakwestionowanie przez żadną ze stron dowodów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw ujawnione dokumenty, w oparciu o której ustalono stan faktyczny, Sąd uznał za pełnowartościowy i wiarygodny materiał dowodowy. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby w ramach ich kompetencji. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wartości dowodowej.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu nie uzasadnia w żaden sposób uznania, że R. M. popełnił wykroczenie stypizowane w wyżej przytoczonym przepisie. W toku przewodu sądowego zostało jedynie udowodnione, iż obwiniony znajdował się na drodze publicznej, prowadził samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...) oraz że był uczestnikiem zdarzenia drogowego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie dał podstaw do stwierdzenia, że obwiniony naruszył obowiązek zachowania szczególnej ostrożności, nałożony na uczestnika ruchu drogowego opuszczającego skrzyżowanie, zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. W szczególności Sąd stwierdził, że obwiniony zjeżdżający ze skrzyżowania podczas nadawania przez sygnalizatory świetlne dla jego kierunku ruchu sygnału zielonego, miał prawo liczyć na zasadzie ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu drogowego, że zachowają oni zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego, a w związku z tym kierujący pojazdem marki R. umożliwi mu opuszczenie skrzyżowania podczas nadawania przez sygnalizatory świetlne dla jego kierunku ruchu sygnału zielonego. Ekspert nie stwierdził, jakoby kierujący pojazdem marki M. naruszył zasady ruchu drogowego lub nie zachował należytej ostrożności podczas opuszczania skrzyżowania.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie R. M. nie popełnił. Wystąpiła zatem negatywna przesłanka procesowa opisana w art. 5 § 1 pkt 1 kpw, w związku z czym na podstawie art. 62 § 3 kpw, w sytuacji otwarcia przewodu sądowego należało orzec o niewinnieniu obwinionego od dokonania zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw, zgodnie z którym w razie niewinnienia obwinionego lub umorzenia postępowania w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.